

Lovforslag nr. L 171. Fremsat den 3. februar 1999 af Kirsten Jacobsen (FP), Kim Behnke (FP), Merete Behrndt (FP) og Thorkild B. Fransgaard (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social service

(Tilskud til høreapparater)

§ 1

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 581 af 6. august 1998, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1045 af 23. december 1998 foretages følgende ændring:

1. Efter § 97 indsættes som ny paragraf:

»§ 97 a. Støtte til anskaffelse af høreapparater til personer med nedsat hørelse skal ydes, når en

audiologisk afdeling eller en privatpraktiserende audiolog har godtgjort, at ansøgeren har behov herfor. Støtte til høreapparater ydes efter de samme regler, som gælder for støtte til særligt personlige hjælpemidler, jf. § 97, stk. 4.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 1999.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er til dels en genfremsættelse af lovforslag nr. L 87, folketingsåret 1997-98, 2. samling, jf. Folketingstidende 1997-98, 2. samling, Folketingets forhandlinger side 2079 og 2416, tillæg A side 2172-2174 og tillæg B side 359.

Den 1. juli 1997 ændredes bistandsloven således, at det ikke længere var kommunerne, men amtskommunerne, der yder støtte til høreapparater. Serviceloven, der trådte i stedet for bistandsloven den 1. juli 1998, viderefører denne ordning.

Hensigten med ændringen af reglerne pr. 1. juli 1997 var at nedbringe ventetiden på at få et høreapparat ved at åbne mulighed for, at også private hørklinikker kunne tilpasse og udlevere høreapparater.

Afgørelsen om tildeling af høreapparater træffes af sygehusenes audiologiske afdelinger. Ventetiden til undersøgelse på disse offentlige hørecentraler er stadig meget lang. Ifølge Sundhedsministeriets Ventetidsinformation, januar 1999, er ventetiden til den første undersøgelse nu i gennemsnit 9 måneder. I flere amtskommuner er der en ventetid til den første undersøgelse på omkring 1 år.

Det må altså konstateres, at de initiativer, der indtil nu er taget for at få nedbragt ventelisterne, ikke har medført de ønskede resultater.

For at få tilskud til et høreapparat, der udleveres fra en privat hørklinik, kræves det, at amtskommunen har indgået overenskomst med klinikken. Man kan altså ikke få tilskud til høreapparatet, hvis man vælger behandling på en privat hørklinik, som ikke har indgået overenskomst med amtskommunen.

Det udvalgsarbejde, som skal tage stilling til, hvordan amtskommunen skal inddrage den private sektor, er stadig ikke afsluttet. Der er altså stadig ikke givet retningslinjer for, hvordan amtskommunerne skal træffe aftale med de private klinikker. Derfor er det fortsat umuligt for de privatpraktiserende læger at un-

dersøge hørehæmmede og udlevere høreapparater med tilskud.

Forslagsstillerne ønsker med lovforslaget at tvinge amtskommunerne til at give et kontanttilskud ved anskaffelse af et høreapparat på grundlag af privatpraktiserende audiologers undersøgelse og tilpasning, også selv om den pågældende klinik ikke har indgået overenskomst med amtskommunen. Ved at inddrage den ekstra kapacitet, som findes hos de privatpraktiserende speciallæger, der også er audiologer, og som har audiologisk udstyr, vil ventetiden automatisk nedbringes. Hensigten er, at hørehæmmede frit skal kunne købe høreapparater, hvor de har lyst, når først undersøgelsen og diagnosticeringen er foretaget hos de privatpraktiserende speciallæger. Forslagsstillerne forudsætter, at kun audiologer med den fornødne ekspertise og apparatur til at kunne bedømme personers behov for et høreapparat vil kunne anvise høreapparater.

Den hørehæmmede skal hurtigst muligt have frit forbrugsvalg på samme måde som andre brugere af særligt personlige hjælpemidler. Amtskommunen skal yde tilskud til høreapparatet, selv om den hørehæmmede vælger en anden leverandør end den, amtskommunen normalt bruger. Tilskuddet til høreapparatet ydes på samme måde som tilskud til særligt personlige hjælpemidler. Det vil sige, at tilskuddet skal udgøre det beløb, som amtskommunerne normalt yder i forbindelse med tildelingen af høreapparater. Hvis den hørehæmmede vælger et apparat, der er dyrere, må vedkommende selv betale differencen. Lovforslaget vil derfor ikke have økonomiske konsekvenser for amtskommunerne.

Konkurrencestyrelsen gennemførte i januar 1998 en analyse af høreapparatområdet. Analysen viser, at de ufleksible regler på området medfører, at der ikke er tilstrækkelig konkurrence, og at den gennemsnitlige ventetid i et almindeligt behandlingsforløb på audiologiske afdelinger er steget med godt 2 måneder i perioden fra 1990 til 1996.

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Det foreslås, at amtskommunerne skal yde støtte til anskaffelse af et høreapparat på grundlag af en privatpraktiserende audiologs anvisning, og at høreapparater ligestilles med særligt personlige hjælpemidler, således at det bliver muligt for den hørehæmmede at

vælge en anden leverandør end den, amtskommunen har valgt. Det tilskud, som amtskommunen skal yde til køb af høreapparatet, udgør det beløb, som amtskommunen kunne have erhvervet høreapparatet til hos sin leverandør. Er høreapparatet dyrere, må den hørehæmmede selv betale differencen.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 1999.

Skriftlig fremsættelse

Kirsten Jacobsen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Tilskud til høreapparater).

(Lovforslag nr. L 171).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget**Hjælpe midler*

§ 97. Kommunen yder støtte til hjælpemidler til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet

- 1) i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne,
- 2) i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller
- 3) er nødvendigt for, at pågældende kan udøve et erhverv.

Stk. 2. Amtskommunen yder støtte til

- 1) optiske synshjælpe midler til personer med en varigt nedsat synsfunktion eller medicinsk-optisk definerede, varige øjenlidelser,
- 2) arm- og benproteser,
- 3) høreapparater og
- 4) særlige informationsteknologiske hjælpemidler.

Stk. 3. Kommunen eller amtskommunen kan bestemme, at et hjælpemiddel skal leveres af bestemte leverandører. I forbindelse med kommunens eller amtskommunens indgåelse af leverandøraftaler inddrages repræsentanter for brugerne ved udarbejdelse af kravspecifikationerne.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 4. For særligt personlige hjælpemidler kan ansøgeren, såfremt den pågældende ønsker at benytte en anden leverandør end den af kommunen eller amtskommunen valgte, vælge selv at indkøbe hjælpemidlet og få udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen eller amtskommunen kunne have erhvervet hjælpemidlet til hos sin leverandør. Har kommunen eller amtskommunen ikke indgået leverandøraftale, kan ansøgeren vælge leverandør. Ved særligt personlige hjælpemidler forstås ortopædisk fodtøj, arm- og benproteser, tandproteser, støttekorsetter og bandager m.v., parykker, brystproteser, stomihjælpemidler og kropsbårne synshjælpemidler til personer med en varigt nedsat synsfunktion eller medicinsk-optisk definerede, varige øjenlidelser.

Stk. 5. Socialministeren kan fastsætte regler om

- 1) afgrænsningen af de hjælpemidler, hvortil der kan ydes støtte, og adgangen til genanskaffelse,
- 2) i hvilket omfang modtageren selv betaler en del af udgiften til anskaffelse, reparation og drift af et hjælpemiddel,
- 3) hvornår støtte til et hjælpemiddel kan ydes som udlån eller udleveres som naturalydelse,
- 4) hvorvidt der skal gælde særlige betingelser for støtte til visse hjælpemidler, herunder muligheden for udlevering af visse hjælpemidler fra en offentlig institution,
- 5) hvorvidt visse hjælpemidler kan stilles til rådighed som led i et botilbud og
- 6) afgrænsningen mellem de hjælpemidler, der ydes af kommunen efter stk. 1, og hjælpemidler, der ydes af amtskommunen efter stk. 2.

1. Efter § 97 indsættes som ny paragraf:

»§ 97 a. Støtte til anskaffelse af høreapparater til personer med nedsat hørelse skal ydes, når en audiologisk afdeling eller en privatpraktiserende audiolog har godtgjort, at ansøgeren har behov herfor. Støtte til høreapparater ydes efter de samme regler, som gælder for støtte til særligt personlige hjælpemidler, jf. § 97, stk. 4.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 1999.